

[Aksel Møller.]

samtlige bevilgede og forudsete Udgifter i det Finansaar, som vi nu er kommet ind i, i Betragtning, vil disse Udgifter lige med Nød og næppe kunne dækkes af de Indtægter, som er hjemlet i de gældende Love. Tilbage til selve Konsolideringen i Finansaaret 1947—48 vil der kun blive et Beløb paa ca. 90 Mill. Kr., nemlig det Beløb, som fra Forbrugsafgifternes Forhøjelse i Oktober 1946 er bestemt til Afskrivning paa Statens Reguleringskonto.

Det oprindelige Konsolideringsprogram er altsaa paa Grund af hele denne Udvikling reduceret til 110 Mill. Kr. — hvis jeg har Tallene ret for mig —, idet jeg gaar ud fra, at Merafskrivningen paa Beskæftigelsesfonden paa de 20 Mill. Kr. stadig væk er intakt. Det er paa denne Baggrund, den højtærede Finansminister har fremsat disse Forslag, og det er ogsaa paa den Baggrund, han har bebudet, at der kan komme endnu flere Forslag om Skatteforhøjelser. Det, han vil have os med til, er at skaffe en Overdækning, ikke paa det Beløb, som oprindelig ved Finanslovforslaget var fremsat, men paa et mere beskædent Beløb, et Beløb som vel i alt nu ligger paa 200—250 Mill. Kr. Det er et Beløb, der som sagt ligger væsentlig under de første Forhaabningers Konsolideringsprogram, men det er jo ogsaa et Beløb, som, naar det skal tilvejebringes gennem nye Skatter, kan give Anledning til Vanskeligheder nok.

Det glæder mig, at man fra alle Sider synes at være enig med den højtærede Minister i, at man ikke vælger den Udvej at lade være med en Overdækning i disse Aar. Mit Parti er enig i, at de økonomiske Forhold her i Landet nu er af en saadan Beskaffenhed, at Staten maa inddrage Penge fra Omløbet for at tage Toppen af Købekraften og dermed forøge Konsolideringen. Hvor meget Staten saa skal sikre sig i Overdækning, er naturligvis et Spørgsmaal, som ingen kan give et nøjagtigt Svar paa. Den højtærede Minister mener altsaa, at det skal være et Beløb paa mellem 200 Mill. Kr. og 250 Mill. Kr., og vi skal i hvert Fald ikke forlange mere af ham. Men hvorledes de Penge skal skaffes, som kræves til denne Overdækning, er et helt andet Problem. Vi

er principielt enige med Ministeren i, at disse Penge bør skaffes ad den indirekte Beskatningsvej. Der er jo ingen af os i denne Sal, som tør bestride, at en Forbrugsbegrænsning er en Nødvendighed. Det er klart, at det kun sker i beskædent Omfang ved de Lovforslag, der foreligger nu — den højtærede Minister er jo som vi andre i den Situation, at han render Panden mod Pristallet, hvis han vilde foretage sig Skridt, der kunde føre til en virkelig Forbrugsbegrænsning. Det er i Grunden Paradokset i hele vor økonomiske Situation. Vi ved alle sammen, at vi er blevet fattigere, men ingen af os vil give Afkald paa eet eneste af de Livsgoder, der endnu kan faas for vore Indtægter, og det gælder i og for sig alle Samfundsgrupper. Det er en Tankegang, tror jeg, som deles af alle i Danmark, uden at det desværre er muligt for Alvor at faa denne Tankegang omsat i Realiteter. Det er længe siden, Bramsnæs holdt Talen om den onde Cirkel, og det er ogsaa længe siden, der fra socialdemokratisk Side har lydt Røster, der virkelig har aabenbaret en klar og uforbeholden Erkendelse af den Opgave, som Tiden paalægger os. Med den høje Formands Tilladelse skal jeg nævne et enkelt Ord, sagt af Buhl som Finansminister den 26. Marts 1940 — det findes Sp. 3547. Han sagde i en Redegørelse for Skatteforslag af praktisk talt samme Karakter og i alt Fald med samme Sigte som dem, vi nu beskæftiger os med:

»Paa den anden Side vil den tiltagende Vareknaphed, som Mangelen paa fremmed Valuta medfører, fremkalde en stigende Spænding mellem Købeevne og Varemængder og drive Varepriserne i Vejret, saafremt der ikke sker en Begrænsning og Regulering af saavel Priser som Forbrug. Vil vi ikke lade os drive med Vinden ind i en faretruende Inflation, maa vi alle tage Reb i Sejlene og forlige os med den Forbrugsindskrænkning, som ingen kommer uden om.«

Det var den fuldstændig klare og aabne Erkendelse af, hvordan Forholdene laa for Danmark, og Forholdene er den Dag i Dag paa disse Omraader de samme. Vi kan i Sandhed sige, som det ærede Medlem sagde, at vil vi ikke lade os drive med Vinden ind i en faretruende Inflation, maa vi forlige os med den